

at man kunde være mere hensynsfuld over for ham end over for andre i lignende Forhold, hvor der ikke forelaa saadanne Oplysninger. Jeg blev jo spurgt endnu om adskillige Numre, men jeg ser ikke, at jeg har optegnet dem. (Det. Hansen: Nr. 85). Nr. 85 er bleven indstillet til at faa Indfødsret, fordi det af de Papirer, som ledsage Ansøgningen, fremgaar, at det er en Mand, som ericerer sig selv og indtager en saa uafhængig og selvstændig Stilling i Kommunen, at han er meget varmt og indtrængende anbefalet af sin Kommune. Det er et af de Tilfælde, hvor Udvalget har ment, at man burde tage særligt Hensyn til de varme anbefalinger, som den vedkommende har fra de Medborgere, mellem hvilke han har levet. Det kan naturligvis ikke ses af Betænkningen, og jeg vil sige, at hvis Udvalget i Betænkningen skulde gøre opmærksom paa alle den Slags Oplysninger og ledsagende Bilag, saa vilde den blive saa voluminøs et Opus, at jeg antager, at det høje Ting's Medlemmer meget vilde have sig fræbet en Betænkning af den Bestaffenhed. Jeg mener, at naar Tinget nedlætter et Udvalg, have dets Medlemmer Ret til at vente af Tinget, at naar de gøre det betroede Arbejde med Omhyggelighed, skal der ogsaa vises dem nogen Tillid, saa at man ikke paa den Maade, som stes er, forlanger, at alle de Overvejelser, som ere foretagne, skulle fremlægges for Tinget nedskrevne i Betænkningen, saa at enhver senere kan gaa Arbejdet efter lige saa omhyggelig, som det er stes i Udvalget, og med samme nøjagtige Kendskab til Forholdene. Det kunne Tingets Medlemmer ikke forlange, thi saa skulde de undersøge alle de samme Ansøgninger med tilhørende Bilag, som vi have undersøgt. — Jeg skal altsaa blot til Slutning sige, at jeg kan ikke se, at Bestyrelsen for, at Udvalget ikke har vist Humanitet, er berettiget.

Th. Nielsen: Efter de Udtalelser, der ere fremkomne fra den ærede Minister og fra den ærede Ordfører, har ikke en Gang Fordringen om de 5 Aar, som man var enedes om fra alle Sider, nogen Sinde været fastholdt som en bestemt Regel, hverken fra Regeringens Side eller fra Rigsdagens Side, og hvad den ny Regel angaar med de 12 Aar, forekommer det mig, at der er saa mange Undtagelser fra den ifølge den ærede Ordførers eget Fordrag og de Raabemærkninger, som da kom frem, at man heller ikke kan tillægge denne Regel nogen videre Bægt. Den ærede Ordfører tillagde ikke selv de 12 Aar synderlig Bægt. Det forekommer mig derfor ikke

rigtigt at opstille denne Grænse, og jeg vil da haabe, at den kan rent bortfalde. Det vilde utvivlsomt bidrage til, naar man tager ethvert Tilfælde for sig under Overvejelse, at man i Rigsdagen lettere kommer overens om Sagerne. Det er den Vej, man tidligere er gaaet, og den Vej, man fremdeles kan følge. At man saa i øvrigt maaste, foranlediget ved de ny Love, kan blive enig om at blive noget strengere med Hensyn til Fordringen om økonomisk Uafhængighed, ja det bliver jo en Sag for sig, og det vil jo kunne overvejes, naar hvert enkelt Tilfælde foreligger. Jeg kan særlig godt være enig med den ærede Landtingsmand for Kjøbenhavn (Knudsen), der havde Ordet næst efter mig, i, at det vilde være aldeles urimeligt og ubilligt at sende gamle Menneſter hjem til det Land, de ikke have set i en Række af Aar, men, som vi vide, bliver det jo ikke Tilfældet, thi efter hvad den ærede Minister har oplyst, saa de jo Forsørgelse her, naar de have været her i 12 Aar. Det gælder blot ikke om Nordmanden, der er den ene af de 4. Han kommer ikke ind under Reglen om de 12 Aar og vil altsaa blive hjemsendt. Men ganske vist er han saa ung, nemlig 45 Aar og har allerede en Gang trængt til Fattighjælp, saa det forandrer Sagen noget for hans Vedkommende. Havde han opholdt sig her i Landet i en længere Arrække og skulde have været hjemsendt, vilde jeg ikke stemme for Uendringsforslaget, men nu bliver Stillingen en anden. Sverige fordrer, saa vidt jeg ved, kun 3 Aar for Indfødsrets Meddelelse. Men man giver i Sverige meget sjældent Indfødsret og kun til Folk, der i økonomisk Henseende ere meget uafhængige. Sverige har i det hele taget meget strengere Regler for Tilladelsen for Udlændinge til at drive Erhverv i Sverige, dels som Landmænd, dels som næringsdrivende i det hele, end vi hidtil her i Landet have tendt til.

Jeg skal for øvrigt blot gøre en Henstilling endnu. Vi se, at det nærmest ere Svenskere, her er Tale om, og det har det været hvert Aar, naar vi have haft Lovforslag om Indfødsrets Meddelelse til Behandling. Det er fra Sverige, at den største Indvandring foregaar, og det er en Indvandring, som det naturligvis ikke kan være hensigtsmæssigt paa nogen af Siderne at lægge Hindringer i Vejen for; den kan have sin Interesse paa begge Sider. Men kunde det ikke være hensigtsmæssigt, ligesom man nu har faaet fælles Regel angaaende Retten til at erhverve Forsørgelse, nemlig Reglen om det tolvaarige Ophold, at man saa ogsaa fik en fælles Regel i Henseende til